

Màu Hoa Khế

Những Lá Thư Tình Yêu

Nơi một hòn đảo nhỏ của những năm đất nước vừa thay đổi. Anh là một tù nhân mang tội danh đứng đầu trong tổ chức đường giây vượt biên. Đất nước chưa ổn định, thành phần đứng lên lãnh đạo nơi đó chỉ là những người chân lấm tay bùn đi theo cách mạng nên về kiến thức họ rất kém cỏi. Trong trại tù anh được đồn miệng là dân có học, mà lại dân trường tây hảnh hoi. Thế là anh được đưa ra khỏi tù và vào ngồi làm việc đảng hoàng ngày hai buổi, còn được cấp cho một căn phòng nhỏ để tiện việc đi lại.

Trong một lần về công tác, để tìm mua một chiếc xe hơi nhỏ đưa ra đảo cho cấp trên anh tình cờ gặp chị. Người đàn bà thật trẻ, hiền và thật thà khi đứng

mua bán chiếc xe hơi nhà, món tài sản cuối cùng của gia đình kể từ khi mất nước. Chiếc xe hơi được giấu kín trong sân nhà, nguy trang đủ thứ rác phế thải phủ kín lên đó để qua mắt của bọn cuốn theo chiều gió chỉ điểm . Cũng may nhà có con chó thật to loại chó dùng đi săn bắn nên không ai muốn tới gần để dễ mạng hoạ vào thân.

Qua môi giới việc bán buôn cũng thuận lợi và bắt đầu từ sự mua bán đó giữa anh và chị nảy sinh ra tình cảm. Rồi tình yêu lớn dần qua những lần anh từ đảo trở về đất liền công tác mang cho chị những món lương khô anh chắt chiu để dành không dám ăn, chia sẻ cùng chị những khó khăn trong cuộc sống trước thế cuộc đổi thay. Tình cảm như thế cứ lớn dần qua những lá thư tình yêu mỗi tuần chị viết gửi cho anh.

Những buổi sáng thứ hai như thường lệ. Thư chị cứ đều đặn một tuần một lá .Năm người đàn ông làm việc chung trong một căn phòng. Anh phân chia công việc, anh A đi ra bưu điện để nhận thư chị gửi, anh B có giọng đọc hay trầm ấm của người Sơn Tây chuẩn bị để đọc thư cho cả bọn nghe, anh C mua đồ ăn sáng cho anh, anh D canh chừng cấp trên xuống tham quan bắt ngờ và anh là người được mở lá thư ra một cách trịnh trọng.

Những lá thư tình của chị không những đã làm say đắm trái tim của anh và còn làm cho bốn trái tim của những người cùng chung một căn phòng mơ mộng ước ao có được một người tình như thế. Anh nói ngày xưa Hoàng Đế nước Pháp là Nã Phá Luân cũng từng viết những lá thư tình hay nhất thế giới nhưng đối với những lá thư của chị thì chẳng thấm vào đâu. Anh hãnh diện, kiêu ngạo về chị. Thế giới trên hòn đảo nhỏ làm sao mà không lan rộng nhanh cho được.

Nên chỉ cách một con đường là bộ môn thương nghiệp, bên đó toàn là đàn bà phụ nữ làm việc. Tin đồn rất mau, không bao lâu đã xuất hiện trước văn phòng của anh một cô con gái đại diện cho một nhóm người đang tò mò khi nghe đồn đãi về những lá thư tình của anh . Anh chẳng hẹp hòi, sẵn lòng đưa ra cho ngồi đó đọc .Cô gái vừa đọc vừa xin những đoạn viết trong thư mà cô ta cho là kinh điển cần phải ghi chép lại để gối đầu giường nghiên cứu. Từ đó anh nổi tiếng là một người có người yêu viết thư tình hay. Anh bỗng dưng có thêm những ưu đãi tiện nghi khác do những người ái mộ anh.

Đất nước lại đi vào sự thay đổi, cải tiến mọi mặt. Anh được cho về đất liền vài năm sau đó. Trước khi được trở về anh nhận được lá thư cuối cùng của chị cho biết chị phải theo gia đình đi qua định cư tại Mỹ .Tình yêu như một sợi giây mong manh treo bên bờ vực. Tương lai không biết sẽ đi về đâu. Anh đâu dám hứa hẹn một điều gì khi hai bàn tay chỉ có được một đồng lương ít ỏi. Anh không lên tiếng giữ chị ở lại, sự im lặng của anh đồng nghĩa chấp nhận với số mệnh để cho chị ra đi.

Trong một phút hờn giận chị nói anh hãy xé hết những lá thư đã gửi cho anh. Anh cũng còn non nớt, tự ái đâu biết rằng trong suốt cả cuộc đời của một con người cũng không bao giờ có thể có lại những lá thư tình như thế. Một buổi chiều ở hòn đảo nhỏ, anh tìm ra một ghềnh đá đứng nhìn ra biển lớn. Đọc lại từng lá thư như muốn nuốt ngấu hết tất cả những yêu thương, nhớ nhung mà chị đã trang trải trong từng lá thư .Rồi anh xé nát thả tung bay ra cùng với biển. Những lá thư tình yêu bay trắng cả một vùng trời, cho thấy chị đã yêu anh nhiều biết chừng nào.

Hai mươi năm sau chị quay về lại Việt Nam thì anh lại bị bắt giam trong một chuyển làm ăn không hợp pháp. Tội danh không nặng nề anh chỉ ở trong tù 2 năm. Lại thêm một tình cờ đến với số mệnh của anh và chị khi người coi trại giam đi đặt một số hàng mây tre của một cơ sở nơi thành phố.

Trong lúc ngồi chờ đợi qua một vài câu chuyện. Câu chuyện của một người có những lá thư tình hay nhất được kể ra rất thú vị. Người coi tại giam là một người đàn ông còn trẻ cảm thấy câu chuyện như một cuốn tiểu thuyết lãng mạn , nên đã tò mò hỏi đến tên tuổi người chủ nhân của những lá thư đó.

Trái đất khi đã có những cơ duyên ràng buộc lại với nhau thì lại thật là quá bé nhỏ. Người kể ra câu chuyện cũng là người thân của chị và anh nên biết anh đang bị giam tù nơi đâu .Và người coi tù lại là người coi ngay trại giam đó.

Buổi sáng hôm sau anh được kêu lên gặp trưởng trại. Anh ngạc nhiên không biết chuyện gì sẽ xảy thêm ra cho mình. Đang mang tâm trạng lo lắng nhưng khi nhìn gương mặt của người trước mắt thì anh cảm thấy yên tâm. Nụ cười hóm hỉnh và ánh mắt tò mò nhìn anh thật chăm chú rồi đặt cho anh một câu hỏi thật quá bất ngờ

_anh còn nhớ NTQH không ?

Anh trở mắt nhìn trên môi gần như lắp bắp. Không cần anh trả lời người trưởng trại tù giam nói tiếp

_tôi biết chị ấy vừa từ Mỹ về, tôi sẽ cho anh đi gặp nhưng phải có người giám sát theo anh cho đúng với luật lệ. Rồi ông chắt miệng thờ dài nói tiếp.

_Tôi rất ngưỡng mộ về câu chuyện những lá thư tình của hai người , chỉ tiếc là những lá thư đó đã không còn nữa.

Buổi chiều hôm đó nơi một quán cà phê nhỏ bên quận Thanh Đa. Anh và chị được sự sắp xếp của những người đồng cảm thông, ngưỡng mộ về tình yêu của họ. Mọi người có mặt để ngắm nhìn sự hội ngộ của một tình yêu đã qua hai mươi năm sau, họ tề nhị ngồi cách xa và vờ như không để ý. Anh vẫn phong độ như ngày xưa mặc dù đang là tội phạm. Còn chị thời gian cũng như ngừng lại trên vóc dáng và cả trên gương mặt nơi chị. Câu hỏi đầu tiên trên môi của chị là

_những lá thư của em đâu ?

Gương mặt anh tỏ lộ ra sự hối tiếc và có một chút giận hờn gọn nhẹ làm anh nhớ lại .Hình ảnh buổi chiều khi đứng trên ghềnh đá ở hòn đảo Phú Quốc. Cầm những lá thư trong tay nước mắt anh chảy dài xé thật nát, xé thật vụn rồi vung tay ném ra giữa không gian mênh mông cho gió cuốn trôi ra biển...

_ xin lỗi em!...

Chị mỉm cười nắm lấy tay anh

_ Em sẽ bắt đầu viết thư cho anh khi qua lại Mỹ...

Mầu Hoa Khế Feb14/2010

Nguồn: Tác giả/ VNthuquan - Thư viện Online
Được bạn: Ct.Ly đưa lên
vào ngày: 18 tháng 2 năm 2010